

Amerika varð í øðini. Men Kína bað um umberslu — tað var gjørt við óvilja.

Tíðindi.

Hettlandsferðin mis-eydnaðist.

Vit søgdu í seinasta blað frá, at harri Sofus Gjoværaa hevði siglt av Siglufirði til Føroyar. Átlan hansara var at halda longur fram: til Hettlands—Noregs—Danmarks. Bátur hansara hevur longd av liggjumannafari men er nakað breiðari og hevur dekk.

Sofus Gjoværaa helt avstað aftur frá Føroyum mánaðnátina men fekk motorskað, tá hann var komin einar 45 fjórðingar úr landi (tað vísir seg, at hann hevur brotið millumaksilin). Tá hartil kom, at veðrið otaði, og landsynningur sunnan gjordist tráur, var einki annað fyri honum enn at halda undan aftur til Føroya. Undir segli eydnaðist tað honum at koma inn á Skálafjørð miðvikunátina. Hósdagin kom hann til Havnar, har báturin varð tikin upp til umvølingar.

Í illveðrinum týsdagin høvdu Loprans hvalabátarnir sæð hann eystanfyri og viljað veitt honum hjálp, men hann læst ikki um vón.

Báturin verður hildin at vera sjógóður; men málti kortini ikki verið far at ferðast við hjá einsamallum manni so langar leiðir, nú ið so útlíðið er.

Sofus Gjoværaa ætlar sær, so skjótt motorurin er komin aftur í rættlag, at halda avstað aftur suðureftir.

Hull-trolarin „Girard“

kom hósdagin á Havnina við einum sjúkum manni. Tá hann skuldi leggja at, sigldi hann við ov nógvari ferð stevnrætt á kaiuna, so at allir triggir plankarnir, „friholderlister“, knasaðust. Skaðin varð ætlaður til 750 kr., sum trolarin sjálvandi kemur undir at rinda.

! Kun med rustfrit Staal kan opnaas en fuldstændig hygiejnisk Løsning.

Til det moderne Køkken hører:
Køkkenborde med indbygget eller løst Vask, — — — — —
endvidere **Dørgreb og Knager**, alt i rustfrit Staal. — — — — —

— Skinnende sølvblankt, — skal aldrig pusses! —

Nærmere Oplysninger ved Eneforhandleren
Edw. Smith, Thorshavn. — Telf. 233.

Liggjar, ymisk sløg, liggjabløð, liggjabrynir, liggjahólkar, orv og rívir.

fæst hjá

D. J. Enni,
Tveroyri.

„Girarde“ var á veg til Íslands, og tók hann mann umborð á Havnini ístaðin fyri hin sjúka.

Nátaveiðan.

Ikki hevur nátafólin legnað væl í veðri. Men kortini hevur veiðan verið heilt góð í ymsum plássum; Vágbingar eru t. d. komnir uppá 8000 í björgunum. Tað mesta, bátar eru komnir uppá á einum degi, er eftir hval vit hava frætt 600, ið má sigast at vera óvanliga stór veiða. Hetta talið sigst ein bátur úr Vági og annar úr Sunnba at vera komnir uppá, meðan ein Porkerishátur skal hava fingið 500.

Havnarbátar hava roynt dág-liga, men eingin av teim er komin upp á 200 nátar, teir bestu hava ligið um 170.

Mist eygað.

P. H. Petersen á Selatrað var

mánadagin fyri óhappi, fekk skaða í annað eygað. Hann anbætaði neytunum, og ein kúgv rendi annað hornið í eygað á honum. Maðurin varð fordur á sjúkrahúsið í Havn; men har var einki at gera við — hann mátti missa eygað.

Boltleikir.

Sunnudagin var Vágs boltfelag í Havn og leikaði móti H. B. Havnamenn vunnu stórsigur: 11—0.

Vágsgentur royndu seg sama dag í handbolti móti „Neistanum“ í Havn. Fyrsta lið hjá „Neistanum“ vann, meðan annað lið tapti.

„Industry.“

Linubáturin hjá Vestmenningum er komin úr Onglandi, har hann hevur selt veiðuna fyri 360 pund.

Studentaskúli.

1. september í ár er ein merkisdagur í Føroya søgu. Tá varð studentaskúlin, „hin lærði skúlin“ í Havn latin upp av nýggjum.

Skúlin, hvørs fyrstoðumaður er Th. Nygaard, hevur 18 næmingar.

Grind.

Mánadagin funnu Sandingar grind, og eydnaðist teimum at fáa hana inn á vág. Teir máttu goyma hana fleiri tímar, til

„SMØRLIKA...?
„Ja, ... vitaminir!!!“

Provokatøren.

Han er et ældgammelt Fænomen. Provokatøren, en typisk Karakter indenfor Menneskeslægten, sportelig saa længe tilbage i Tiden, som Historien rækker, udfoldende sig under de forskellige Vilkaar og dog altid den samme: Karakterens Band er Fejghed, Bevasgkraften en brændende Ødelæggelseslyst. Han elsker at se Ildebrande, men lader altid andre besørge Brandstiftelsen; han er henrykt over Voldsomheder, men selv er han altid den, der gaar ud af Batalien med en hel Trøje, og som fromt undrende ser paa Taabernes nytteløse Slagsmaal.

Metoderne varieres snidt efter Tid og Lejlighed: Taalmodigt kan han lydløst dryppe Olie i en ulmende Brand; skælvende i Stemmen besæner han Hjertet med svømmende Sentimentalitet; larmende kan han pliske Ophidselsen med øvlende Fraser. Han er fra Naturens Haand et broddent Kar, Offer for en Støbefejl i Sjælen: Helt, hvis han ikke var feig, Fører, hvis han ikke altid foretrak at være i Bagtroppen i Farens Stund. Ingenlunde dum, men af Mangel paa Frugtbarhed og opbyggende Evne besat af Nedbrydningens Ærgerrighed.

En farlig Type blandt ærlige Mennesker, for hvem Handling naturligt og nødvendigt følger paa Ord. Og det er navnlig i disse Tider værd at have Typens Signalement ved Haanden.

Ikkiindi vóru at halda henni til. Men tá ið til skuldi haldast, miseydnaðist, og grindin fór aftur í havið.

Freisens Hær.

Søndag Kl. 11: Hellighedsmøde. Kl. 2 og 6: Bornemøder, Kl. 5: Vaglet. Kl. 8,15: Freisemøde. Kaptajnene Benitsen og Dahlstrøm leder Moderne.

Mandag: Ungdomsforbundet. Tirsdag: Vaglet (hvis Vejret tillader).

Skaði.

Mánadagin hendi ein vanlukkan í Sørvági, hvarvið ein 6 ára gamalur drongur, Ragnvaldur Larsen, sonur sýslumannsins í Sørvági fekk skaða.

Reiðiliga at siga frá, hvussu skaðin hendi, veit vist eingin at siga frá; men drongurin hevur uttan at bilstýrarin visti av tí, staðið uppi á „trinbrettinum“ á einum bili, meðan hann koyrði, sum børn nú einaferð hava til óvana, og er so dættin. Hann breyt annan armin heilt uppi undir økslini og fekk annars nokur skursl av minni týðningi ymsastaðni um kroppin.

Drongurin er fordur til sjúkrahúsið í Havn.

„Thor“

er komin heim av Eysturlandinum. Veiðan var 27.000.

Abe plukker Høns i Helsingør.

Cirkus Royal gestede for nogen Tid siden Helsingør, og under Besøget her flygtede en af de dresserede Aber. Trods stor Eftersøgning lykkedes det ikke at fange Flygtningen, og saa rejste Cirkus og lod Aben i Stikken.

Imidlertid huserer den nu i Byen og laver bogstavelig talt Abekattestregre, hvor den kan komme afsted med det. Forleden pillede den saaledes Fjerene af tre Høns, og siden viste den sig ved Folkeskolen til stor Fryd for Børnene.

Nu har den slaaet sig ned i Marienlyst Slotspark, og man venter i Spænding paa, hvad den videre vil foretage sig.

Ódnarstormur.

Frá Honkong í Kína frættist, at ódnarstormur er farin yvir býn og hevur volt skaða, m. a. eru mong skip farin á land.

**ALT MÁLARAARBEIDI
VAKURT OG SERA HALDGOTT
TILBOÐ GEVAST
ANDR. MOURITZEN**

var bange for at drive Forretning med, en forraadt Forræder, en tro Tjener af Tyskland, men ogsaa en hensynsløs og bjergsom Riggfyrste, en Mand fuld af Modsætninger, med mange uløste Opgaver, en Mand, der famlede sig frem gennem den Skæbne, som han mente var tilskikket ham. —

— Albrecht Wallenstein, der fødtes den 24. September 1583, stammede fra en tysk Slægt, der besad Ejendomme i Bøhmen. Hans Modersmaal var ganske nist czechisk, men det vilde dog være hen i Vejret at betegne ham som »stokczechisk«. Opgavet som Protestant gik han senere over til Katolicismen for derefter atter at blive Protestant.

At man ikke kan maale et usædvanligt Menneske med et almindelig Alen, og at man let

kan komme til at bedømme ham uretfærdigt, er forstaaeligt. Tritsch, der aabenbart bestreber sig paa at være objektiv i sin Skildring, kalder spottende dem, der taler nedsettende om hans Helt, for »Kæmper med Spurvehjerner«.

Efter nogle eventyrlige Rejser og vilde Studieaar blev Wallenstein Officer. Tyrkerne var atter brudt op og paa Togt mod Nord. Nu var Tiden moden for den unge kamplystne Officer. Tyrkerne kom dragende i godt Humør. De kendte jo den indbyrdes Uenighed mellem Tyskerne, dette gamle, nedarvede Onde, som altid havde svækket dem. Tyrkernes Chancer stod virkelig slet ikke daarligt. Wallenstein udmærkede sig Gang paa Gang under Kampene. Efter 6 Maanedes Forløb var han

Kaptajn og i en Alder af 23 Aar allerede Oberst. Den Mand, som dengang herskede og som Wallenstein tjente, var Ferdinand af Østrig, (af »Innnen«-Østrig). Som Katolik afviste han under Kampen mod Tyrkerne ethvert Samarbejde med den af Kejsers Rudolf II skyndsomt afsendte Rigshær, thi »der var mange Kættre der«. Dette meddeler Tritsch opbyggeligt i sin Bog om Wallenstein (udkommet hos Julius Kitzel i Mährisch-Ostrau).

Den unge Helt Alb. von Wallenstein gjorde det bedste Indtryk overalt, hvor han kom frem. Da han kom til Wien, gjorde den sindssyge Kejsers Broder og sikre Efterfølger, Mathias, ham straks til sin Kammerherre. Kejseren selv tilhørte Fortiden, Mathias derimod Frem-

tiden, altsaa satte Wallenstein sit Kort paa Mathias. — Paany brod Tyrkerne ind i den tyske Nations hellige romerske Rige. Wallenstein var lige fremragende som Hærfører og som Organisator; han skaffede Hæren stadig nye Soldater og sikrede disse deres Sold og de fornødne Vaaben. Paa hans Løfter stolede baade Officerer og Menige, ikke paa Kejsersens. Ham krediterede de gerne deres Lønning, ham fulgte de gerne i Kamp og Sejr. Lige til han blev myrdet i 1634 vandt han Sejr paa Sejr, men han maatte ogsaa finde sig i uophorlige Bagvaskelser af enhver Art. Han lærte at kende til Intriger, jammerligt Forræderi og Utaknemmelighed.

Gennem tredive Aar var hele Tyskland een stor Soldaterlejr,

en Slagmark, en Odemark, Franskmand og Spaniere, Ungarer, Svenskere og Danskere tumlede rundt i Kamp paa Tysklands Jord; sachsiske, bayriske, schlesiske, brandenburgske, mecklenburgske, hessiske, weimarske og mange andre tyske Smaastater kæmpede mod hinanden som Katoliker og Protestanter.

Der blev rovet og plyndret — alt til Ære for den ene saliggørende Tro, som for den ene Part var Protestantismen, for den anden Katolicismen. — Og der blev brandskattet og myrdet med Henblik paa Landvinding for de enkelte tyske Smaastater og til Fordel for deres Fyrster. Datidens store Hærførere, Gustav Adolf, Wallenstein, Tilly og hvad de nu alle hed, viste, hvad de formaar-